

Επίπλαστα ερωτήματα - σαφείς απαντήσεις!

Θοδωρής Μαγκλάρας

Υπάρχει ένα πραγματικά «αμείλικτο» ερώτημα: **Ποιος** μπορεί να είναι ο πραγματικός σκοπός που τα στελέχη της **ΑΡΑΣ/ΛΑΕ** έχουν επιδοθεί όλο το τελευταίο διάστημα μέσω άρθρων και δήθεν «αυθόρμητων και αγανακτισμένων» δημοσιεύσεων στα social media σε έναν πόλεμο ενάντια στις δυνάμεις της **Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης και της ΝΚΑ;**

Οι προπαγανδιστικοί μηχανισμοί, ειδικά όσοι εμπνέονται από τη γνωστή ρήση του Μακιαβέλλι, έχουν πάντα δύο σκοπούς και ένα μέσο.

Πρώτον, με τα μάτια στραμμένα προς τα «έξω», να δημιουργήσουν και να νομιμοποιήσουν πλατιά στις μάζες έναν σαφή και οριοθετημένο εχθρό, ενάντια στον οποίο μπορούν να δικαιολογήσουν τις πολιτικές τους επιλογές.

Δεύτερον, με τα μάτια στραμμένα προς τα «μέσα», να χρησιμοποιήσουν αυτόν τον εχθρό για να επιτύχουν την δική τους εσωτερική συνοχή, να δημιουργήσουν το δικό τους εσωτερικό δόγμα **διαρκούς «έκτακτης ανάγκης»**, και με αυτόν τον τρόπο να αιτιολογήσουν «εντός» και «εκτός» κάθε απόφαση.

Το βασικό μέσο για να επιτευχθούν αυτοί οι δύο σκοποί είναι το απλό και δοκιμασμένο, η προσπάθεια να θέσουν πάση θυσία το δικό τους αφήγημα ως βάση οποιασδήποτε συζήτησης,

και στην πραγματικότητα, όποτε μπορούν, να επιβάλλουν πως συζήτηση εν γένει θα γίνεται μόνο στο βαθμό που πραγματοποιείται επάνω σε αυτή τη βάση.

Τα παραπάνω γίνονται προφανή αν διαβάσει κανείς [πρόσφατο άρθρο](#) στελέχους της **ΛΑΕ/ΑΡΑΣ**. Πίσω από τα πολλά λόγια και τις «αναλύσεις», η ουσία του άρθρου είναι η εξής: Προσπαθεί με νύχια και με δόντια να αποδείξει ότι **τα πανεπιστήμια** είναι πράγματι **εστίες χάους και ανομίας** -είναι αξιοθαύμαστο ότι κάποιοι είναι διατεθειμένοι να δώσουν δημόσια μια τέτοια εικόνα για τα δημόσια πανεπιστήμια προκειμένου να οικοδομήσουν το πολιτικό τους αφήγημα, αλλά για αυτό πρόκειται περί μακιαβελλικών προπαγανδιστικών μηχανισμών- και ότι τις σχολές λυμαίνονται παρακρατικοί και ομάδες τυφλής βίας, τις οποίες προωθούν και συνεργάζονται μαζί τους οι δυνάμεις της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης, αλλά μάλλον και όλες οι αριστερές οργανώσεις στα ΑΕΙ που τους έχουν καταγγείλει, με σκοπό να πλήξουν την ΑΡΑΣ. Η γελοιοότητα του αφηγήματος είναι τέτοια, που για να σταθεί απαιτείται ιστορικές οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς να συνδεθούν ως «συνεργοί εγκληματικών ομάδων» (για να έχουμε και εικόνα ποιοι χρησιμοποιούν νομική ορολογία και ποιοι χρησιμοποιούν πολιτική), να χαρακτηριστούν ως μακρύ χέρι του κράτους και του παρακράτους, ενώ σε ενεστώτα χρόνο είναι οι ίδιες τα μέλη των οποίων αντιμετωπίζουν δεκάδες πολιτικές και συνδικαλιστικές διώξεις και παράλληλα μόλις πριν λίγες μέρες βρέθηκαν αντιμέτωπα με την αγριότητα και τα βασανιστήρια του γενοκτονικού στρατού του IDF.

Τα πράγματα είναι απλά και συγκεκριμένα. Τα δημόσια πανεπιστήμια **ΔΕΝ είναι «χώροι ανομίας»** και αυτό όχι λόγω της ακραίας αστυνομοκρατίας και αυταρχισμού που έχει επιβάλει η κυβέρνηση τα τελευταία χρόνια. Δεν είναι εστίες ανομίας, γιατί ποτέ δεν ήταν, και αυτό μέχρι πριν λίγα χρόνια ήταν σαφές και αυτονόητο για όλες τις δυνάμεις που έχουν αναφορά στην αριστερά και στο φοιτητικό κίνημα. Τα επιχειρήματα υπέρ αυτής της διαπίστωσης είναι πολλά και εν πολλοίς γνωστά, ήταν η βάση κινητοποίησης χιλιάδων φοιτητών όλα τα τελευταία χρόνια ενάντια στην κατάργηση του ασύλου και την αστυνομοκρατία στις σχολές, ενάντια στα ψεύτικα επιχειρήματα της κυβέρνησης η οποία με το **αφήγημα του «ασύλου ανομίας»** προσπαθεί μέχρι και σήμερα να εξαφανίσει την πολιτική και συνδικαλιστική δράση από τις σχολές. Είναι άξιο απορίας τι εικόνα για το **άσυλο και το πανεπιστήμιο** προσπαθεί να δώσει το συγκεκριμένο άρθρο και κυρίως για ποιο λόγο.

Είναι γεγονός, πως το φοιτητικό κίνημα τις τελευταίες δεκαετίες έχει πράγματι αντιμετωπίσει ομάδες τυφλής βίας, οι οποίες δρούσαν ενάντια στο μαζικό κίνημα και τις διαδικασίες του, απέναντι στις οποίες οι δυνάμεις της ΝΚΑ πρωτοστάτησαν όχι μόνο ως

προς την πολιτική καταγγελία, αλλά κυρίως ως προς την οριοθέτησή τους και την περιφρούρηση των μαζικών διαδικασιών των φοιτητικών συλλόγων, όπως στις φοιτητικές εκλογές. Αυτά είναι καταγεγραμμένα και αναμφισβήτητα, όπως είναι καταγεγραμμένο το πολιτικό κόστος που ανέλαβαν οι δυνάμεις της ΝΚΑ για αυτήν τους τη στάση εκείνη την περίοδο. Το να αναπαράγεται το αφήγημα, πως σήμερα στα πανεπιστήμια επικρατεί μια τέτοια κατάσταση με τις προφανείς προεκτάσεις για την **επιτάχυνση της κυβερνητικής πολιτικής**, ενώ αυτό αντικειμενικά δεν ισχύει, είναι πολιτικά χυδαίο και επικίνδυνο.

Πρόκειται για μια ευθεία εργαλειοποίηση της «τυφλής βίας» για να αιτιολογηθεί η σύγκρουση που έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια μεταξύ της ΑΡΑΣ/ΛΑΕ και μέρους του α/α χώρου, και που κορυφώθηκε μετά την απαράδεκτη **επίθεση στις 15/11**, για να δικαιολογηθεί η ανάγκη στρατιωτικού τύπου συγκρότησης, η οποία τελικά αξιοποιείται για τον εκφοβισμό και την **τρομοκρατία απέναντι στις άλλες αριστερές δυνάμεις**, όπως έχει αλλεπάλληλα καταγγελθεί από το σύνολο των αγωνιστικών δυνάμεων των φοιτητικών συλλόγων.

Στην πραγματικότητα, ωστόσο, ακόμα και αυτός ο κύκλος βίας είναι απλώς το τελευταίο κεφάλαιο μιας ιστορίας **σκληρών και βίαιων οργανωτικών αντιπαραθέσεων** στις οποίες έχει πρωτοστατήσει η **ΑΡΑΣ** από την ίδρυσή της ως τώρα. Ενδεικτικό αυτού είναι, ότι εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια η διαρκής τακτική της οργανωτικής επιβολής και των βίαιων συγκρούσεων κατά βάση στόχευε οργανώσεις της **εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς** και ειδικά οργανώσεις από τη μήτρα των Συσπειρώσεων, οι οποίες έμπαιναν κάθε φορά στο στόχαστρο. Αρκεί να δει κανείς επίσης το πολύ πρόσφατο παρελθόν, ακόμα και την περίοδο του κινήματος ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, για να καταλάβει, ότι μέσα στα χρόνια και στις περιόδους καμπίς του κινήματος που οι γραμμές κρίνονται, **η ΑΡΑΣ πάντα έστριβε το τιμόνι προς τα δεξιά**, την οποία στροφή πάντα **κάλυπτε με σκληρές αντιπαραθέσεις και αυτοσυγκρότηση επάνω στην οργανωτική επιβολή** εις βάρος του εκάστοτε αντίπαλου. Η τωρινή αντιπαραθέση με κομμάτια του α/α χώρου, επομένως, δεν είναι τίποτα άλλο από το τελευταίο στιγμιότυπο αυτής της **πορείας πολιτικού συμβιβασμού στην αστική πολιτική**, παράλληλα με την ποιοτική κλιμάκωση της έντασης και των μορφών βίας μέσω ενός στρατιωτικοποιημένου μηχανισμού που σπέρνει τον **εκφυλισμό στο κίνημα και τους φοιτητικούς συλλόγους**.

Η υποκρισία του αφηγήματος αποδεικνύεται, μεταξύ άλλων, και από την **εμμονή της ΑΡΑΣ/ΛΑΕ με την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και τη ΝΚΑ**. Είναι αποκαλυπτικό, πως όσο χρόνο και σκέψη επενδύουν στην καταγγελία και τη λήψη μέτρων ενάντια στις «παρακρατικές ομάδες» που τους στοχοποιούν, άλλο τόσο -αν όχι περισσότερο- επενδύουν

στο να καταγγέλλουν την ΚΑ και την νΚΑ καθημερινά και να επιδίδονται σε **ακραίες τακτικές τραμπουκισμού και βίας** εις βάρος φοιτητών συνδικαλιστών.

Η εξήγηση αυτής της στάσης, ειδικά απέναντι στην **Κομμουνιστική Απελευθέρωση**, είναι απλή. Η **ΑΡΑΣ/ΛΑΕ** είναι μια στον πυρήνα της οπορτουνίστικη δύναμη, που δεν μπορεί να κάνει δομική, πολιτική, προγραμματική αντιπαράθεση με τις δυνάμεις της ΚΑ, της νΚΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ειδικά στο βαθμό που αυτές καταγγέλλουν την αντικειμενικά επικίνδυνη στάση της και λαμβάνουν πρωτοβουλίες για την οριοθέτηση του **πλήρους εκφυλισμού που διαχέουν μέσα στους χώρους της νεολαίας**. Η κριτική περί οπορτουνισμού δεν είναι γενικόλογη και αφηρημένη.

Είναι συγκεκριμένη σε σχέση με την πορεία της **ΑΡΑΣ/ΛΑΕ** μέσα στα χρόνια και τον τρόπο που τοποθετείται σήμερα στα πραγματικά «αμείλικτα ερωτήματα» της περιόδου.

Πριν 15 χρόνια η ΑΡΑΣ ήταν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και μιλούσε στο όνομα της **αντικαπιταλιστικής αριστεράς** και για «**έξοδο από την ΕΕ**».

Το 2015 προσχώρησε στη ΛΑΕ και αντικατέστησε στη γραμμή της το **αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης** με τη γραμμή της **παραγωγικής ανασυγκρότησης** της ελληνικής οικονομίας εντός του καπιταλισμού.

Λίγους μήνες αργότερα έσκιζε τα ιμάτια της **υπέρ του νόμου Μπαλτά** επειδή καταργούσε τις διαγραφές -ενδεικτικό του πώς αντιλαμβανόταν ήδη από τότε τη μάχη των διαγραφών και το ρόλο του φοιτητικού κινήματος ως απλό μοχλό πίεσης για τα κοινοβουλευτικά κόμματα χωρίς ανατρεπτικές δυνατότητες και γιατί φέτος όχι μόνο δεν πήρε καμία πολιτική/κινηματική πρωτοβουλία για το ζήτημα, αλλά έκαναν και πόλεμο στις δυνάμεις της **Attack** που έβαλαν αγωνιστικό σχέδιο.

Αποκορύφωμα αυτής της γραμμής ήταν η ανοχή στις **ανοιχτά εθνικιστικές τοποθετήσεις της ΛΑΕ** και της ηγεσίας της ενόψει των **Μακεδονικών συλλαλητηρίων** και της ψήφισης της συμφωνίας των Πρεσπών το 2018.

Το 2023 συνεργάστηκαν με το ΜέΡΑ25 μιλώντας για «**τεχνοφεουδαρχία**», χωρίς ρητή θέση για «**έξοδο από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ**», ενάντια στη ρωσική εισβολή, σε ένα κόμμα που κατήγγειλε τον **Πούτιν ως «εγκληματία πολέμου**» και μιλούσε για αποχώρηση των ρωσικών δυνάμεων από την Ουκρανία και για διακυβέρνηση του Ντονμπάσ και του Λουγκάνσκ στο πρότυπο της Βόρειας Ιρλανδίας.

Μετά τις **15/11/2025** και την **αποπομπή τους από το ΜέΡΑ25**, μιλούν στο όνομα του «**γνήσιου αντιμπεριαλισμού**» εννοώντας την προσκόλληση στη **Ρωσία και τους BRICS**, ενώ συμμετέχουν στην προσπάθεια ίδρυσης της «**SOVINTERN**», μιας πρωτοβουλίας σε ρόλο απολογητή των αστικών τάξεων των BRICS, που όχι μόνο καπηλεύεται το όνομα της ΕΣΣΔ και της Κομιντέρν, αλλά διοργανώνεται από το εθνικιστικό, σοσιαλδημοκρατικό κόμμα της «**Δίκαιης Ρωσίας**» και άλλα όμορα κόμματα. Αξίζει πραγματικά να ψάξει κανείς τις θέσεις και τη δράση αυτού του κόμματος για να καταλάβει.

Αυτοί είναι, λοιπόν, που κουνάνε το δάχτυλο στην **Κομμουνιστική Απελευθέρωση** περί «**οριστικού διαζυγίου με τον μαρξισμό**», επειδή δεν μπορούν να της ασκήσουν δομική πολιτική κριτική και, άρα, προσπαθούν να την πολεμήσουν με αυτόν τον τρόπο. Η στάση τους δε δείχνει πολιτική αυτοπεποίθηση και πυγμή, αλλά φόβο και ατολμία.

Για αυτό και θα αποτύχουν. Όσοι έχουν πραγματική σχέση με το μαρξισμό, την ιστορία και την παράδοση του κομμουνιστικού κινήματος, αλλά και πραγματικούς δεσμούς με την κοινωνία και το μαζικό κίνημα, γνωρίζουν, πως όχι μόνο καμία σχέση με το μαρξισμό δεν έχει η συγκεκριμένη τακτική, αλλά και καμία προοπτική να πετύχει το σκοπό της. Αντίθετα, η **προβοκατορολογία και η «ρουφιανολογία»**, η προσπάθεια **βίαιης επιβολής** απέναντι στις υπόλοιπες οργανώσεις και χώρους συνδέονται με τις πιο σκοτεινές και μαύρες σελίδες του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος.

«**Η στραβός είν' ο γιαλός ή στραβά αρμενίζουμε**», λέει ο σοφός λαός. Μπορούμε να το παραφράσουμε ως εξής:

«**Η όλες οι αριστερές και κομμουνιστικές οργανώσεις και οι συλλογικότητες της κοινωνικής αναρχίας έγιναν **συνεργοί του παρακράτους** που στοχοποιεί **αποκλειστικά την ΑΡΑΣ** ή αυτό το αφήγημα συμφέρει την ΑΡΑΣ να προβάλλει **-εκτός και κυρίως εντός-** για να κρύψει τον πολιτικό της τυχοδιωκτισμό και την **σάπια, αστική, αντι-μαρξιστική αντίληψή της για το τί είναι πολιτική**».**

Κανείς δεν νομιμοποιείται, ό,τι σκοπούς και αν έχει, **να αναπαράγει αφηγήματα και να υιοθετεί πρακτικές που αντικειμενικά ευνοούν την επιτάχυνση της κυβερνητικής πολιτικής, τη στοχοποίηση του φοιτητικού κινήματος και των φοιτητικών συλλόγων, και την συκοφαντία και έκθεση της κομμουνιστικής αριστεράς στο κράτος και τους μηχανισμούς του.**

Είναι χρέος όλων των αγωνιστικών δυνάμεων των φοιτητικών συλλόγων που πραγματικά

αντιλαμβάνονται την κρισιμότητα της περιόδου και τα διακυβεύματα σχετικά με το μέλλον του δημόσιου πανεπιστημίου, **να απομονώσουν αυτές τις πρακτικές** και να δώσουν όλες τις δυνάμεις τους ώστε η συζήτηση και η δράση του φοιτητικού κινήματος να σπάσει τον **αποπροσανατολισμό** που έχει επιβληθεί και **να εστιάσει εκεί που πραγματικά πρέπει**, στην κυβέρνηση και τις πολιτικές του κεφαλαίου στην εκπαίδευση.